

da zdravi

● Kako si pri pomoči pacientom pomagata s povezovanjem tradicionalne in klasične medicine?

Na medicinski fakulteti sem dobila veliko znanja, na katerem temelji tako imenovana klasična medicina, ki jo imenujejo tudi zahodna, moderna, na dokazih temelječa, uradna medicina ... Več kot dvajset let sem delala kot zdravnica v šolskem dispanzerju, si na podiplomskih izobraževanjih nabirala nove izkušnje in spoznanja ter jih prenašala v vsakdanje delo z bolniki. Zdaj pa že več let delam v svoji posvetovalnici z bioresonanco zunaj zdravstvenega sistema. Ko sem pred leti dala odpoved v zdravstvenem domu, kjer sem bila zaposlena, sem se morala odločiti: ali delati samo po doktrinah uradne medicine ali pa oditi iz sistema, ki zdravnikom ni dovoljeval uporabe drugih metod in znanj, kot so na primer ajurveda, homeopatija, TKM, bioresonanca, pa čeprav bi po zdravnikovem mnenju in znanju lahko pomagala pri zdravljenju bolnika ali bolezni. Zdaj seveda povežem in uporabljam vsa znanja, ki sem jih pridobila skozi leta izobraževanj in z izkušnjami, le da ne morem pisati receptov za konvencionalna zdravila ali napotnic za preiskave. Še vedno pa si pri diagnozi in svetovanju pomagam s kliničnim pregledom bolnika, rezultate svojih testiranj preverjam ali pa primerjam z rezultati laboratorijskih preiskav, ki jih bolniki morda prinesejo s seboj. Svojim bolnikom svetujem, da resno upoštevajo tudi navodila svojega osebnega zdravnika in mu, če je le mogoče, povedo, da hodijo še na bioresonanco ter se tudi po mojih navodilih trudijo za čimprejšnje okrevanje. Seveda pa se zavedam mej. Kadar sta ajurveda in bioresonanca premalo, je za zdravljenje potrebno ukrepanje klasične medicine s farmacevtskimi zdravili ali zdravniškimi posegi.

● Zakaj ste sploh začeli raziskovati tradicionalne oblike zdravljenja?

Kako zelo pomembna je povezanost telesnega in duševnega dobrega počutja, se je zdravnica Darinka Strmole prepričala med različnimi izobraževanji, predvsem pa z lastnimi izkušnjami. Ko je po skoraj petindvajsetih letih zapustila službo v šolskem dispanzerju zdravstvenega doma, se je hkrati odločila zapustiti tudi sistem, ki zdravnikom ni dovoljeval uporabe drugih metod in znanj, čeprav bi lahko pomagale pri zdravljenju. V številnih državah je to namreč povsem običajno. »Kolegi na mednarodnih srečanjih se vedno čudijo, zakaj sem se kot zdravnica morala odločiti samo za eno metodo, ne smem pa kombinirati metod uradne in tradicionalne medicine,« pravi v upanju, da se bo tudi pri nas na tem področju kmalu kaj spremenilo. Pred sedmimi leti je v Trebnjem odprla svojo ordinacijo za celostno zdravljenje, v njej se posveča zdravljenju z bioresonanco, izvaja družinsko in partnersko psihoterapijo ter si nabira znanje o ajurvedi.

Tekst: KATJA BOŽIČ, foto: ŠIMEN ZUPANČIČ

Včasih se mi zdi, jo izvide

» **Kolegi na mednarodnih srečanjih se mi vedno čudijo, zakaj sem se kot zdravnica morala odločiti samo za eno metodo, ne smem pa kombinirati metod uradne in tradicionalne medicine.** «

Dolga leta sem bila zelo prepričana o pravilnosti doktrin zdravljenja klasične medicine in sem jim dosledno sledila. Brez razmišljanja ali dvomov, saj je bilo tako preprosteje in za zdravnika varneje. Z izkušnjami, ki sem jih pridobila skozi leta, pa sem ugotavljala, da se doktrine nenadoma spremenijo, zato nekaj, kar je bilo do danes priporočeno kot dobro in nujno zdravilo, postane čez noč nevarno in nesprejemljivo. V dveh desetletjih so se tudi kakšna druga priporočila za nekaj let diametralno spremenila, potem pa se je spet uveljavilo staro načelo. Tako sem spoznala, da je pri novostih, novih zdravilih bolje biti previden in da je pomembno prilagoditi način zdravljenja bolniku in ne (le) bolezni. Že na fakulteti mi je bila izjemno všeč klinična propedevtika, veda, ki uči, kako opazovati bolnika in vrednotiti znake in spremembe na telesu ter jih povezovati z vzroki in morebitnimi boleznimi. Večkrat sem ugotavljala, da bolniki veliko prej tožijo zaradi težav, kot sem jih lahko potrdila z običajnim kliničnim pregledom, laboratorijskimi izvidi ali preiskovalnimi metodami. Pogosto so težave prešle, včasih pa so se čez čas laboratorijski izvidi nepričakovano poslabšali ali pa se je tudi v kliničnem statusu potrdilo, da se je bolezen skrito razvijala. Zelo me je zanimalo, kako bi lahko čim prej prepoznala, ali se že dogaja resno bolezensko stanje, oziroma kako preprečiti, da se to ne bi zgodilo. Veliko odgovorov in veččin sem pridobila med triletnim študijem osnov ajurvede. Zelo sem vesela, da sem imela možnost pokukati v izjemno zanimiv način razumevanja človeka in razvoja bolezni in preventive. Istočasno sem se poglobljala v ozadje delovanja na telo z biorezonanco, ki uporablja veliko izhodišč tradicionalne kitajske medicine v povezavi s sodobno fiziko in tehnologijo, in se učila delati z

njo. Prav uživala sem, ko sem vlekla vzporednice med znanji tradicionalnih medicin in sodobno fiziologijo in patofiziologijo – kot bi se sestavljal mozaik.

● **Kako danes obravnavate človeka, ki vas prosi za pomoč?**

Upam, da bolj celostno. Zavedam se, kako pomembna je povezanost telesnega in duševnega dobrega počutja. Kako zelo je pomembno, da človek zna opazovati svoje telo in si že s spremembo prehrane, načina življenja in upoštevanja svojih želja in potreb zna sam pomagati. Zato se o tem veliko pogovarjam s svojimi pacienti, navdušujem jih za spremembe. Bistveno pa je, da se imajo radi.

● **Kako pa se odločite za obliko pomoči?**

Najprej se s pacientom pogovorim, ga pregledam in testiram, potem pa se dogovoriva, kaj jaz lahko naredim s svojim znanjem in metodami in česa ne morem. Če pride k meni bolnik, ki še nima diagnoze uradne medicine, jaz pa menim, da je treba opraviti preiskave ali pa zdraviti tudi z metodami uradne medicine, ga napotim še k osebnemu zdravniku. Večkrat pa pridejo k meni ljudje, ki so preskusili že vse načine, ki jih lahko ponudi uradna medicina, težave pa še vedno vztrajajo ali se celo večajo – takrat izvajam biorezonančne terapije, bolnika spremljam, se z njim pogovarjam, svetujem vrsto prehrane in se z njim veselim izboljšanj.

● **Pri katerih boleznih je celovita obravnava človeka najučinkovitejša?**

Celostno zdravljenje je po mojem mnenju učinkovito pri vseh boleznih. Celostno pomeni upoštevati možnosti prepoznavne zgodnjih znakov bolezni in ukrepati še v fazi, ko jo je mogoče preprečiti ali ustaviti. Po ajurvedi ima razvoj bolezni sedem stopenj, šele na peti ali šesti

stopnji jo lahko dokažemo z laboratorijskimi ali drugimi preiskavami. Največ pa lahko preventivno naredimo na prvih petih stopnjah, pogosto samo z ustrezno spremembo življenja, prehranjevanja ali pa morda z neagresivnimi metodami, kot so na primer biorezonanca, akupunktura, refleksoterapija, s homeopatskimi pripravki, zdravilnimi zelišči, vitaminskimi pripravki, včasih pa celo s psihoterapijo.

● **Vas je za učenje tradicionalnih metod spodbudila tudi vaša osebna izkušnja?**

Moja hči je imela hud atopijski dermatitis, ki ga z metodami klasične medicine nismo mogli niti krotiti. Z velikim nezaupanjem sem jo odpeljala na biorezonanco, ker nisem vedela, kaj naj še storim. Ko se je stanje kože, sicer šele po nekaj mesecih, zelo izboljšalo, me je začelo zanimati, kaj je v ozadju tega aparata, zato sem se udeležila nekaj izobraževanj. Potem pa sem si želela dopolniti svoje delo in pomagati ljudem tudi na ta način.

● **Kako se razlikuje koncept dojemanja bolezni v tradicionalni medicini v primerjavi s klasično?**

Tradicionalne medicine poudarjajo preventivo, zgodnje odkrivanje bolezni ter hitro in preprosto ukrepanje. Pomemben je pristen stik, ali kot rada rečem, posvečenost zdravnika oziroma terapevta bolniku in procesu zdravljenja. Po načelih tradicionalne medicine se za način zdravljenja odločamo glede na trenutno stanje bolnika, v klasični medicini pa se o zdravljenju odločamo glede na postavljeno diagnozo bolezni. V klasični medicini je vedno večji poudarek na moderni tehnologiji in modernih preiskovalnih metodah. Včasih se mi zdi, da zdravijo izvide, premalo pozornosti pa posvečajo človeku in njegovi stiski. Zdravniki imajo vse manj časa za posameznega bolnika, čeprav verjamem, da bi se vsak zdravnik želel posvetiti svojemu pacientu. Včasih pa gre tudi za komunikacijski šum, ki ne zadovolji bolnika, zdravnik pa izgoreva, ker ne začuti bolnika na drugi strani pregledovalne mize. V svoji diplomski nalogi na študiju sistemske družinske psihoterapije sem razmišljala, kdo ima ali pa mora imeti (pre)moč v terapevtskem procesu: zdravnik ali bolnik. Sklenila sem, da je najbolje, če sta bolnik in zdravnik enakovredna partnerja, saj sta oba strokovnjaka na svojem področju. Samo in le bolnik ve, kako občuti svoje telo in težave – je torej strokovnjak za podajanje svojih opažanj. Zdravnik pa ima znanje in izkušnje, ki jih da na voljo, in na podlagi informacij, ki jih dobi od svojega bolnika, lahko postavi pravo diagnozo in dobro vodi terapevtski proces, če mu seveda bolnik sledi in upošteva navodila. Če je razmerje tako, je velika verjetnost, da bosta oba zadovoljna in da bo tudi zdravljenje dobro potekalo. Zelo si želim, da bi bilo v večini terapevtskih procesov tako!

● **Kako vidite rešitev za sodelovanje klasične in tradicionalne medicine v Sloveniji?**

Želela bi si aktivnejše sodelovanje z osebnimi zdravniki v primerih, ko zdravljenje počasi napreduje ali pa ko menim, da bi bilo dobro razmisliti o spremembi terapije z zdravili. Verjamem, da bi tako povezovanje velikokrat vodilo k hitrejšemu in temeljitejšemu okrevanju. V zadnjih letih vidim majhne spremembe, pa vendar na bolje. Upam, da se bo to nadaljevalo! ■